

הספד לאלק קולינס

אלק, אלכסנדר קולינס, נולד בלידס! ב-21.5.1930, להוריו שמואל וגרטרוך כהן. אביו של אלק היה נגר, והוא פתח נגרייה בלידס. השם "כהן" לא היה כל כך טוב לעסקים, ולכן הוא שינה את שמו לקולינס. אבל אלק היה כהן, ובניו ונכדיו הם כהנים. אלק הקפיד, עד יומו האחרון שלא להיכנס לבית העלמין, אך היום הוא נכנס הנה בזכות ובכבוד.

אלק למד הנדסה באוניברסיטת לידס, וזה היה המקצוע בבסיס כל מה שעשה לאורך כל חייו.

עדנה ברגמן מדרום אפריקה למדה במכון למדריכי חו"ל בירושלים, ובמקום לחזור לדרום אפריקה בתום הלימודים, היא עברה ללונדון והקדימה את משפחתה שעמדה לעבור לשם.

וכך הוכשרה הקרקע להיכרות בין אלק לבין עדנה, וחתונתם התקיימה ב-16.12.56 בלונדון. זאת הייתה החתונה של התנועה, כולם הופיעו בה לבושים חליפות, עניבת פרפר וצילינדרים על ראשיהם.

התנועה הייתה מרכז החיים לעדנה ולאלק. אלק היה פעיל מאד ב"הבונים" והוא זה אשר הקים את גרעין ה'. אומרים ששם הגרעין נקבע ע"י אלק כי הוא לא זכר שאחרי האות ג' באה ד', וכך הוא הכריז בוועידת התנועה בארמון טירינגהאם על הקמת גרעין חדש, גרעין ה'. אם הסיפור על ד' וה' נכון או לא, השם גרעין ה' נקלט מיד, וכל הוועידה צעקה: ה'! ה'! ה'! זה נשמע יותר מלהיב מאשר: ד' ד' ד'.

ב-12.1.1957 עלו עדנה ואלק לארץ והגיעו למעיין צבי, מקום בו שהו חברי הגרעין לאולפן מקוצר. כעבור פחות מחודשיים הם באו לכפר הנשיא. פה נולד אורן, ואחריו אלדד.

אלק נכנס מיד לעניינים, הוא עבד במשק יום אחד, בבריכות הדגים, וחוץ מהיום ההוא, הוא עשה הכל כמהנדס במשרד ובשטח. הוא השתלב בענף הבניין בתקופה שכל הזמן בנו משהו: שיכונים, גן ילדים, מדרכות וחדר אוכל, אשר היה כבר אז "לב הקיבוץ", כי היו בו כל המשרדים והשירותים, כולל המרכולית, המרפאה והטלפון הציבורי.

אלק שימש גם תקופות ארוכות כסדרן עבודה וכמרכז וועדת עבודה.

בנובמבר 1964 יצאו אלק ועדנה עם אורן ואלדד (גילי היה אז בשלבי התפתחותו כעובר) לשליחות בלידס. בתקופת השליחות אלק עשה את מה שהוא ידע לעשות ואת מה שהוא אהב לעשות: לבנות! וכך הוא בנה את מועדון

הבונים בלידס, וערך את טכס חנוכת המועדון בהשתתפות דוד בן גוריון, אשר בא ללידס במיוחד לאירוע זה.

בזמן מלחמת ששת הימים הייתה המשפחה בלידס, ואלק פעל רבות לסייע לצעירים יהודיים להגיע ארצה ולעזור למדינה במלחמה.

באוגוסט 1967 חזרו אלק ועדנה, אורן ואלדד יחד עם גילי שנולד בלידס, לכפר הנשיא, ואלק נכנס מייד לשטף של פעילות: בבניין, בוועדות, בתרבות, בסידור העבודה ובריכוז וועדת העבודה. הוא המשיך גם להיות פעיל בתנועת "הבונים" ואחר כך ב"ארגון ותיקי הבונים" עד יום מותו.

בגליונות "דברי הכפר" נמצאים הרבה מאד מאמרים שבהם אלק מדווח (בעברית טובה של עורכת העלון, אינגה סגל) על כל העשייה הרבה שמתרחשת, בעיקר בתחום הבנייה בקיבוץ.

בין לבין נולד גם הבן הצעיר, דרור.

במשך שנה שלמה עבד אלק במפעל הצעצועים "גמדא" בכפר הנשיא, ושנמצא היום רק בזיכרונותיהם של החברים. תקופה מסויימת היה אלק מרכז חדר האוכל, וכמו הרבה תפקידים בהם הוא כיהן הוא עשה זאת ברוח חברית ובאווירה טובה שחלק ממנה, נשען על עיגול פינות שאלק היה מומחה בו.

ב-1989 יוצא אלק למלא תפקיד במועצה האזורית. התפקיד הוא בעצם שלושה תפקידים:

1. מזכיר הוועדה לתכנון ובנייה
2. ממונה על רישוי עסקים
3. פיקוח על הפעילות בנחלים (קייקים וכו')

כשחזר מהתפקיד הוא שב להיות מנהל אגף מינהל ומשק בקיבוץ, והיה פעיל בכל תהליכי הקמת ההרחבה.

אלק המשיך בפעילות בכל המרץ, ופעם בשבוע הוא היה נוסע למשרדים בנצרת, ובעיקר למשרדי הוועדה המחוזית. הוא היה מיוודד עם כל הפקידות, ובכל ביקור ביקש לראות את התיקים של כפר הנשיא, שהיו מונחים בערימה על שולחנה של המזכירה. אלק, כאילו עיין בהם, ואז החזיר את כולם לראש הערימה. זאת הייתה דרכו לזרז את הטיפול בתיקים של כפר הנשיא.

לא קל היה לאלק להיפרד מהתפקיד ומהתפקידים הנלווים לתפקיד, וצריך היה לערוך לו כמה אירועי פרידה על מנת לחתוך את חבל הטבור שחיבר אותו לכל העשייה הזאת.

לאורך השנים הייתה משפחת קולינס מארחת ומאמצת אנשים מבוגרים וצעירים מחו"ל. אחד מהצעירים היה בוריס ג'ונסון שבא להיות מתנדב בכפר הנשיא. הוא היה מאומץ אצל אלק ועדנה, עבד יומיים במכבסה, והחליט שזה הספיק לו.

כשהיה אלק בן 90, אותו הצעיר, בוריס ג'ונסון כבר היה ראש ממשלת בריטניה. בעזרת קשרים שהופעלו, התפנה ג'ונסון לכתוב מכתב ברכה לאלק. את המכתב הביא במו ידיו, שגריר בריטניה בישראל, שהצטרף לחגיגה בביתו של אלק, וסייר אתו ועם חברים לאורך תחנות בביקורו של בוריס כאן.

אי אפשר לספר על אלק בלי להקדיש פרק בפני עצמו לאלק ה-ZIG BOY. עם השפם, הכובע המתאים, ועם מקל מתחת לבית השחי הוא היה מציג בכל חג, בכל חגיגה, בכל חתונה ובכל פורים, עד השנה האחרונה ממש.

אלק היה איש משפחה ואוהב משפחתו למופת. כשעדנה שהתה בבית יהונתן, היה אלק בא לבקר אצלה כל יום, עד שהגיעה מגפת הקורונה ואסרו על אלק להיכנס לבית יהונתן, הוא עמד בחוץ, ליד החלון, ושוחח עם עדנה, גם כשירד עליו הגשם.

בשנת 1969 נהיינו, משפחת וולפין ומשפחת קולינס משפחה אחת גדולה. ב-6.8 התקיימה חתונתם של גילי ושרית. בדרכנו לחופה הלכתי עם עדנה, והיא אמרה לי:

I have now lost a friend, but I got a family.

ואכן, כשנולדו גפן, מורן ואמה, נעשינו ממש משפחה אחת.

אלק אהב את ילדיו ואת נכדיו, והם השיבו לו הרבה אהבה.

אורן, אלדד, גילי ודרור וכל בני משפחותיכם, קבלו את אהבת כפר הנשיא לאיש, שרק קצת מעלילותיו ספרתי כאן.

A few words to Georgy, the faithful, skillful empathic carer: You were the best thing that happened to Alec in the past few years. God bless you.

תמר וולפין

